

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

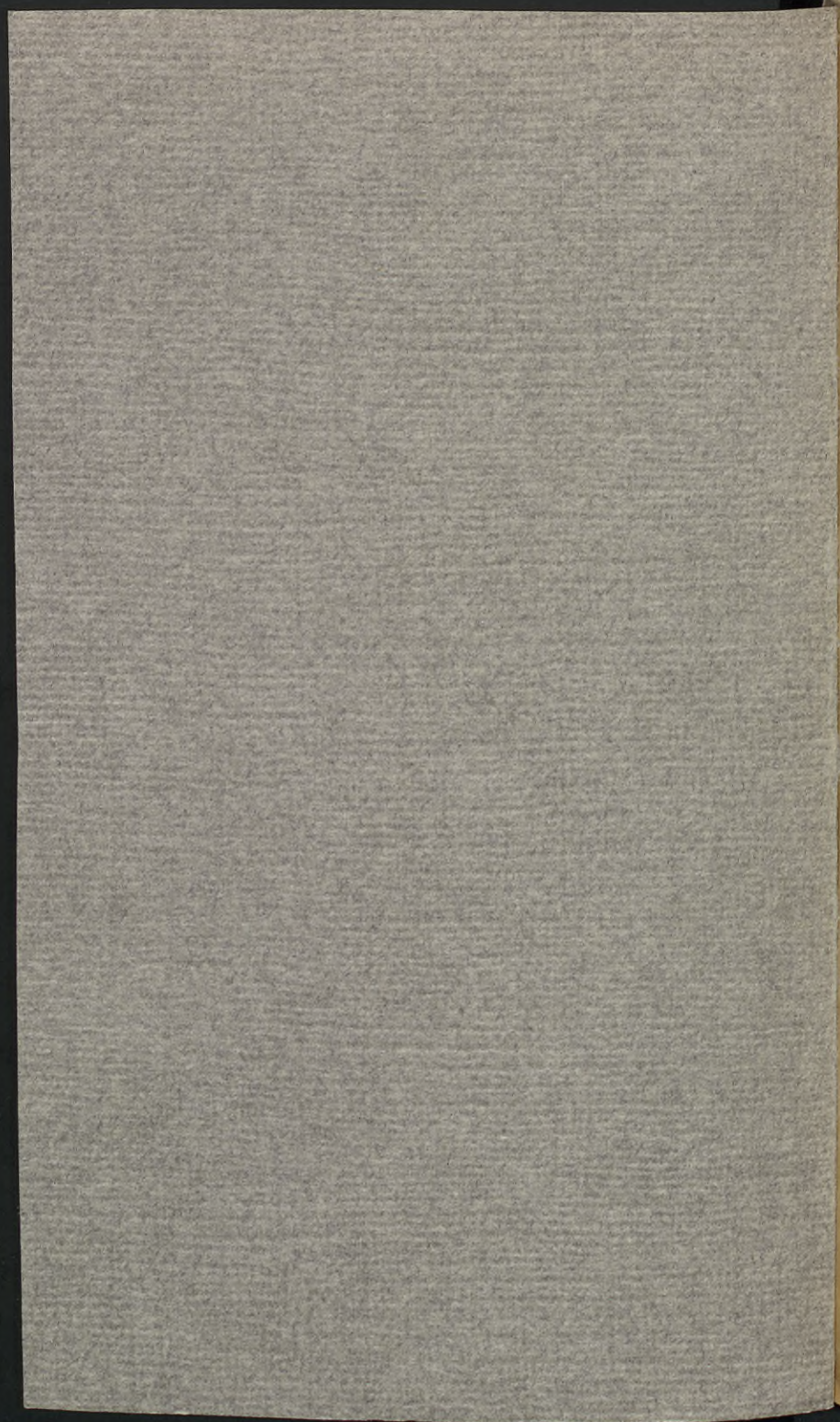
UPPSALA
UNIVERSITET

And. L. M.
Ss.

Björkstén, A. E.

De sista. 1886.

Tammerfors Aftonblad.

(No. 210.)
Sv.

DE SISTA.

DIKTER

F***

[= A. Emilia Björkstén]

BORÅ 1886.
WERNER SÖDERSTRÖM.

Pris 1 mark.

32
1533

DE SISTA

DIKTER

af

e * * *

[*Arkadia Emilia Björkstén*]

BORGÅ 1886,
WERNER SÖDERSTRÖM.

ATSISS 30

DIKTEN

BORGÅ 1886,
G. L. Söderströms tryckeri,

De sista.

Gån också I på färden ut,
Min andes barn, till sista slut,
För människornas dom ej bäfven
Jag sänder erså varmt och gladt;
Liksom en mor sin bästa skatt,
Och skulle stormen få er fatt,
Hvad är det väl: En fläkt bland säfven.

Om yttre glans jag er ej skänkt,
Hvad mer! — jag på ert inre tänkt,
Er önskat ge ej skal, men kärna,
Så att de vänner jag har kvar,
— — Fast döden många skördat har — —
Från ungdomens och glädjens dar,
Er känna gladt och se er gerna.

Till hvad jag älskat högst, jag går
I tanken än — ack, med en tår —
Och minnes tacksam hvad jag bergat
Af undervisning rik och varm,
Af månet frö i trofast barn,
Och plundrad jag ej står och arm,
Fast höstvind „blomstergården härjat.“

Så gån då ut för sista gång
Min andes barn, min dikt, min sång
Gån luttrade på vida färden,
Den icke villsam är och svår,
Fast något skiljd ifrån de spår
Som barnet första gången går
På väg bland törnena och flården.

Och dig jag tackar först och sist.
Du gifvare, som till min brist
Ej såg, men till min andes längtan;
Jag sjungit har, som jag förstått
Jag tackat Gud som jag förmått
För ljuset, friden som jag nått,
För svaret på mitt hjertas trängtan.

Att bedja.

Tja jag förstår hur menskan kan i denna tid så svår,
Så kort så fruktansvärd och som så hastigt från oss går,
Hur hon kan undertrycka då sitt rop, sitt böneljud,
Sin längtan att sig svinga få, dit upp, till Herren Gud!

Och själen sjelf, säg kan hon väl med våld den binda så,
Att ej hon längtar bort på färd från jordens stoft ändå?
Nej, du, som aldrig beder nu, men har det gjordt engång,
Du skall dock bedja än till Gud då sorgens dag blir lång.

Tillbakatränga kan du ej ditt ögas heta tår,
Du lika litet hela kan ditt sjuka hjertas sår,
Förbjuda du ej sjelf förmår att själens ångestskri,
Det vill ha luft och måste ut förr'n du förgås deri.

Och lika litet kan du ock i glädjens öfvermått,
Ditt jubelrop fasthålla här vid lyckan, som du nått;
Den vill ha luft, din fulla själ; i bön den jublar ut.
Den skyndar fram med tacksamhet för Herren Gud
till slut.

Och stilla bör du vara, när du barnsligt Herren ber,
Och samla dina tankars mängd, till hvilka Fadren ser,
Och som ett tempel bör din själ, ditt hela hjerta bli,
Och annat allt bör tiga när Gud tala skall deri.

Tron.

Hvad är väl tron? Se här hör Luthers svar:
Den en monstrans *) är lik, väl liten ringa;
Men rika skatter gömmas dock deri.

En diamant en perla ren och skär,
Ja, en klenod den är, så skön och ädel,
Som endast himlen rymmer in, ej jord.

*) Hos katolikerna ett fodral eller låda, hvori det välsignade brödet i nattvarden förvaras och visas.

Julstjernen.

(Fritt från tyskan.)

Här i lätta, mjuka flockar
Snön i luften sväfvar hän,
Och med silfverhvita lockar
Smyckar skogens alla trån;
När den tystnat, fågelsången,
Frosten doflös blomma tar,
Då på himlen ses en stjerna,
Strålande och underbar.

Och en klarhet utan like
Sprider sig kring verldendå.
Ljus af ljus du aldrig vike;
Löftets stjerna i det blå,
Var du oss ett nådens tecken,
Som vårt hjerta för till Gud,
Liksom du för barnen tindrar
Uti juleträdets skrud.

I palatsens prakt hon lyser,
Manar der till julens fest;
Ja i minsta tjäll, som hyser,
Jesus, Frälsaren som gäst.
Syndare, hon är Guds maning,
Till allt folk, som höra vill:

„Låter barnen till mig komma,
Dem hör himmelriket till!“

Fall då snö i hvita flockar,
Sväfva lätt i rymden kring,
Strålände oss julgran lockar
Till en glad och festlig ring;
Ty vi hafva ljuft förnummit
Frälsarns ord: Jag säger er,
Låter barnen till mig komma,
Himmelriket jag dem ger!“

En moders gåfva.

Din moders gåfva aldrig glöm,
Då åren fly och komma.
Din ungdomsvår på tidens ström
Förgår, som ängens blomma;
Men hvad hon gaf, det städs består,
Då sjelf hon nedlagts ren på bår.

Den gåfvan är Guds helga ord,
— Din moder valt den bästa. —
Ej flärd, ej minsta fläck på jord
Skall vid din själ sig fästa,
Om du i ljusets källa klar
Vill två dess hvita vingars par.

„Min älskling! vårda gåfvan väl;
Kanske den dag snart randas,
Då jag skall säga dig farväl;
O, låt i sorgen blandas
Det ljufva hopp att mötas få
Engång deruppe det blå.“

Kung Karl den 15:de.

Töstsolens skimmer
Leker kring dödens bädd,
Kungliga anden
Lyfter sig snart mot höjden.
Slocknande blicken
Hvilar på vänners rund,
Döende rösten
Så sakta hörs hviska:

„Ägde jag vingar,
Flög till hemmet jag,
Hän öfver hafvet
Till Ulriksdal, det kära!
Der skulle döden
Kännas mer lätt och ljuf;
Bringa min helsning
Till hemmets fagra stränder!

Älskad jag varit!
Klarast jag ser det nu.
Jorden jag lemna
I lugn med alla sorger.
Vården mitt minne,
Helsen mitt trogna folk.
Älskade Svea,
Haf tack för hvad du gifvit!

Höstsolens skimmer
Slocknar och sakta dör;
Dödsengeln fläktar
Lätt med svala vingar;
Kärlekens tårar
Strömma kring älskadt stoft;
Fäderneslandet
Det sörjer djupt sin konung.

Chopin.

Vidt hän kring land och rike bärs
Ditt namn med ryktets glans
Och kring din pannas marmorhvalf
Sig sluter lagerns krans
Chopin, du Polens sorgsne son,
Hvar fick din ton sin klang ifrån,
Hur' kan den så oss tjusa?

Din ande snillrik var och stor,
Ja, hvarje land det vet;
Och att du hjerta bar dertill,
Se der din hemlighet.
Du lefde blott för din musik,
Med den du gjorde mången rik,
Och därför du ej glömmes.

Men snart den bröts din unga kraft;
Ej kunde södern ge
Sin glöd, sin värma åt ditt lif,
Det kunde nog man se,
Du återvände utan hopp,
Med hjertat sjukt, med bruten kropp,
Af ädla händer vårdad.

Hur mången gång har icke du,
O mjuka qvinnohand
Ren lindrat plågans bittra qval

Och svalkat feberns brand.
På dödens läger bäddad ner
Chopin allvarligt kring sig ser:
Han sorgsna vänner skådar.

Om poesi kan bo i död
Den låg då visst i hans;
En sinnebild utaf hans lif
I denna död det fanns.
Hans varma, rika, sorgsna själ
Till lifvet säger sitt farväl,
Till konsten och musiken.

Han hviskar: „tacka för allt skönt
På jord, jag vill en vän;
Mitt instrument jag säga vill
Ett sista afsked än!“
Man till hans bädd detsamma bär,
Men iskall redan handen är
Och töcknad ren hans tanke.

Han söker, — söker och slår an
Ett svagt accord ändå:
En melodi så underskön,
Så smärftfullt ljuf också
Hörs susa öfver strängen matt,
Det är hans själ, i toner satt,
Som så sitt fångsel lemnar.

Sin svanesång han ej förmår
På jorden sjunga ut,
Här tonen brast och hjertat med
Och allt blef tyst och slut!
Men ryktet på sin vinge för
Hans namn kring verlden; ej det dör
Så länge hjertan klappa.

Då ungrarne spelade Schuberts „Ständchen.“

Strängspelen herrligt ljuda
Uti aftonstund.
Toner storma in och sjuda
Uti hjertats grund.
Ton, du trolska, hur du tjusar,
Hur du smeker öm,
När du öfver strängen brusar
Som en kärleksdröm!

Känslor, vilda än och ljufva
Darra i min själ,
Veka än som skogens dufva,
Sorgsna som farväl!
Svärmiskt skön, musik, du klingar,
Sällsam är din makt;
Tanken flyr på dina vingar
Hän till fjerran trakt.

Ej förmår jag till er lyssna
Trollska toner mer!
Strängospel, o tystna, tystna!
Ångestfull jag ber.
Alla fordna drömmar vakna
Gömda längesen!
Tyst! jag vill ej minnas, sakna;
Allt jag jordat ren!

Mot begären.

Bevad är dygden obepröfvad? Yfs ej öfver den;
Ty din stolthet, den kan böjas ned i stoftet än;
Hvarje stund kan vittne blifva till ditt djupa fall,
Då ock du har dukat under för begärens svall.

Frestelsen kan dig besegra — det är gammal lag,
Syndens och passionens välde göra dig helt svag.
Väl du kämpar, men den kampen, ack, så fåfång är,
Om du ej till slutlig seger kraft af Gud begär.

Kraft af Herren Gud allenast, vare det din bön,
Och mot lidelserna vinner du en seger skön;
Ja, det enda, som dig skyddar mot begärens makt,
Är din egen stolthet icke, men Guds ord som vakt.

Ett offer.

„Snön faller tät, och vinden är så kulen,
Se, vinterhimmeln är så grå och mulen,
I morgon blir det bättre, dröj här kvar
Och bida morgonsol och himmel klar.“

Så ber den ena vännen varmt den andra:
„I morgon med ditt barn du trygg kan vandra.“
„Nej, tack! jag måste hem ännu i qväll,
Dit är väl långt, men lillan är så snäll.“

Och modren går att väg bland drifvor leta.
Hur sen allt gick, må Gud allena veta,
Men vännen, som ej blund i ögat får,
Vid morgonväkt till hennes boning går.

Men äfven maken hjertats oro drifver;
Från hemmets lugna bo han sig begifver
Att söka mor och barn på ödslig stig;
Hans ångest är så djup, så underlig.

De sökande i skogen mötas båda,
De längre gå; o ve den syn de skåda:
För att sitt barn uppvärma modren bjöd
Hvad sjelf hon bar på sig och ligger — död!

Och längre bort, der några stenar skydda,
De finna barnet liksom i en hydda;
I modrens kläder höljdt, det sofver sött.
Till döden gick hon sjelf, förfrusen, trött.

Till sådant offer blott en mor, den ömma
Är villig nog; må Herren nådigt dömma!
Hon såg att räddning fans för *en* blott här,
Och gaf sig sjelf för den hon höll så kär.

Lifvets vexlingar.

Allt log mot henne ren från lifvets första stund.
Liksom om sorg ej faus på jordens vida rund.
Det var i maj, en morgon klar, med guld i mund.
Ack, lifvet är så lätt i barnaåren,
Så lätt som uti ögat barnatåren.

Och glad hon bygde hoppets slott af idel guld,
Och barmen blef af ungdomsfröjd så rik och full;
I locken tycktes yr en fjärl ganga,
Hvem nämdes taga hoppet från den unga?

Och lyckan kom och sina skatter henne gaf,
Och allt var solig vår; då reddes tyst en graf
För hjertats lif, dess hopp, och för dess lycka.
Blott *minnet* kunde hon ur grafven rycka.

Och sol gick ned och himlen blef så kall och grå,
Och ångern henne gaf sin törnetagg också;
Men mildt till slut befriarn kom med döden,
Och blåste ut den sista lefnadsglöden.

Gör godt i tysthet.

Att göra godt i tysthet och förent
Med känsla, själ och hjerta, som är rent,
Det är en doft, som upp mot himlen går.
Det är en fröjd, som allting öfvergår!

Att göra godt i tysthet, glad och fri.
Det är en blomma, som i storm står bi.
Låt venstra handen icke veta af
En gäfva, som den högra handen gaf.

Att göra godt i tysthet, ack, det är
En stjerna klar, som skyn den blåa bär,
En stjerna, som man aldrig slockna ser,
En sol, som här i tiden ej går ner.

De trenne.

Det är lätt att dölja
Hatets mörka bölja.
Ögat fick
— Djupt vi det beklaga —
Gåfvan att bedraga
Med sin blick.

Svårt det är att gömma
Kärlek, som vill strömma,
Mäktigt ut.
Men du kan den tvinga
Och till lydnad bringa
Dock till slut.

Svårast är af alla
Dölja det vi kalla
Liknöjdhet.
Fåfängt är försöka
Gömma den; föröka
Sig den vet.

Vaggsång.

Somna, dyraste gossen min!
Vaggan röres af moder din.
Sof, som fogeln i tryggadt bo,
Sof, här inne är lugn och ro.

Vyss! sof barnet tills dagen gryr,
Nattens mörker, det svarta, flyr.
Sof och dröm om Guds englar små,
Hur de le ifrån himmel blå.

Somna sött, du min älskling här,
Du, som legat mitt hjerta när!
Du som hvilat invid mitt bröst:
Signe Gud dig mitt ljus, min tröst!

Somna älskling i Herrans namn!
Trygg i vaggan som i min famn.
Sof, mitt blomster i rosengård,
Sof, din moder har om dig vård.

Barnet lekt hela dagen lång,
Somnar trött vid sin moders sång;
Vaggan röres så lätt och tyst,
Sof, ditt öga har mamma kysst.

Under regndagar.

Sol, du älskade! hvar har du svunnit,
Jag förgås af längtan efter dig!
Sen den dag du sist på fästet brunnit.
Fins ej dag för mig.

Såsom hemsjuk går jag kring och ingen
Ro jag finner hvar jag ögat slår;
Sjelfva fågeln sorgsen hänger vingen,
Sjelfva blomman trår.

Gyllne sol, o, du som allt kan lifva
Tag din slöja från ditt anlet bort;
Låt ditt klara öga åter gifva
Oss en majstund kort.

Skaldens fråga.

„Den som endast riktigt kunde veta,
Suckar skalden, „kunde rätt utleta
Hemligheten, när man lycklig är?“
Ack! Han kunde lika gerna säga:
„Om jag daggens droppe finge äga,
Fatta in der bland demanter här!“

Eller: „Om jag kunde regnets båga,
Som bland skyarna så grant ses låga
Uppå himlen alltid hålla qvar!
Eller uti kalla vinternatten,
Till mig draga hela stjerneskatten,
Som min barnaönskan ständigt var!“

Lika litet detta blef dig gifvet,
Lika fåfängt, arme skald, i lifvet
Kan du säga när du lycklig är.
Först engång deruppe, fullt du känner,
När dig verdens törst ej mera bränner,
Att du lyckan i ditt hjerta bär.

Allt har sin tid.

Vän, hvi skall du klaga
Att jag dig bedröfvat har?
Hvarfrån skall jag taga
Kärlek mer, som ej fins kvar.

I de dagar svunna,
Älskade jag dig ej då?
Askan af förbrunna
Känslor nu mer återstå.

Skall oss evigt binda
Det som icke evigt är.
Se, en åkervinda
Blott en dag sin blomma bär.

Alla blomster falla,
Sen de engång blommat ut,
Vindarna bli kalla,
Äfven fågeln flyr till slut.

Helsning.

Tanke, som fogeln dig svinga,
Flyg hän till min dyraste vän,
Min helsning till honom att bringa
Och hemta hans gensvar igen.

Blomma, som älskligt der nickar,
Som öppnade ögat så nyss,
Till honom som minne jag skickar
Dig fagra, med kärlekens kyss.

Bölja, som skimrande ilar,
O dröj, låt min hviskning dig nå:
Sjung, sjung när vid stranden du hvilar,
Min längtan för honom också.

Stjerna, vid midnattens timma,
Hur stilla du tindrar och skön!
O, gjut kring hans läger en strimma,
Och tag på din stråle min bön.

Ensam och allena.

tt ensam vara, i egentlig mening
Är brist af det förbund
Och oförmåga utaf den förening,
Som är ditt väsens grund;

Att ej få vara det, som är din rätta
Natur, ditt hjertelag,
Att ej få äga det din själ kan mätta
Som ger den sol och dag;

Ej äga hvad ditt innersta förnyar
Det ljuft beslägtade,
Som ger det färg af himlens blåa skyar
Och kan det sommar ge.

En brist på *detta* är *allena* vara;
Men får hon ljus och dagg,
Ditt hjertas blomstergård, ånyo bara,
Förgår allt knot, allt agg.

Då, ock i ensamhet du ej allena
Dig mera känna tör,
Då i din själ i lifvets afton sena
Sin guldglans solen strör.

Flickan till månen.

(Från tyskan.)

Seer du ej måne kära
Hur' jemt han kysser mig?
Att det mig skall besvära,
Jag tillstår tyst för dig.

Ej riktigt vet jag heller —
I går det var — allt nog, —
Om jag gaf kyssen — eller,
— Om han den från mig tog.

Men säg det ej åt andra
O måne du! var tyst;
Oss folket kunde klandra
Att vi hvarandra kysst.

Vinterfåglar.

Se fåglarnas täta skara
På rimhöljda grenar der!
Hur kunna de glada vara,
Då luften så iskall är?
Hur kan deras lilla tunga
Så lätt och så glädtigt sjunga
Små visor, fast utan ord.

Hur kunna de späda vingar
I snövind och storm stå bi?
Tyst svaret på stund mig bringar
Der en — „jag är nöjd och fri!“
Så tolkar jag fågelsången,
Jag träl -- uti stoftet fången
Och lyssnar till fogelns svar:

„Och ägde vi ej en klädnad,
Som skyddar för snö och vind,
Af Gud denna varma väfnad,
Vi kyldes i löffös lind.
Nu sjunga Guds lof vi gerna;
Ty Han, som oss lofvat värna,
Han håller nog om oss hand.

Fast linden ej står i blomma
Och boet är tomt och kallt,

Och mörker och stormar komma
Och vissnadt, förödt är allt,
Vi gladt med vår lilla tunga
Guds kärlek och vård besjunga,
En lofsång, fast utan ord.“

Lärkboet.

„Ser du boet vid busken der,
Mellan stenarna gömdt det är.
Ungar ren! det är fyra små,
Hur de titta mot himlen blå!“

Lilla Nanni helt varligt ser
På sitt fynd, och så godt hon ler,
Men kamraten med kind så röd,
Står bredvid full af ungdomsglöd:

Det är lärkor, vi taga dem;
I min mössa jag bär dem hem.
Rar är fångsten, det må du tro:
Fyra lärkor ur deras bo.“

Nannis öga i tårar står:
„Rör dem icke; du aldrig får
Mer förlåtelse utaf Gud,
Om du bryter emot hans bud.

Sjelf han lagt dem i detta bo,
För att vexe i lugn och ro.
När han vill dem sin föda ge,
Skall små ungarna här han se.“

Och han skrattar, den ungersven:
Barnets enfald, han kallar den,
Hjertats rena och varma tro,
Som vill skydda ett fågelbo.

Väl han log, men till själens grund
Trängde orden från denna stund.
Han blef stor, och god frukt det bar,
Detta minne från barndomsdar.

Leendet.

Le du glada yngling, le och skratta!
Den, som rätt kan le
Af allt hjerta, han är högt att skatta,
Och gör godt att se.

Skratta kan den fria blott och nöjda,
Och ett barn så gladt;
Barnaskrattet kan den trumpne fröjda,
Mer än gyllne skatt!

Leendet är lifvets ljus, det hjälper
Armod bära på.
När det luftsloft, som du bygt här, stjelper
Sök att le ändå!

Glad som fågeln.

Glad som fågeln är den unga;
Hela dagen le och sjunga,
Så är hennes sätt.
Sol i hjerta, sol i öga,
I hvars glans Guds englar löga,
Lynnet friskt och lätt.

Glad som fågeln, hemmets trefnad,
Dagen om en älsklig väfnad
Utaf sång och frid.
Modersglädje, faderstjusning,
För de små en morgonljusning,
Medlande hvar strid.

Hvilket lif och hvilket minne
Uti hennes rena sinne
Fram i sena år!
Ack, det är den bästa lycka
Att ej tunga minnen trycka
Ifrån lifvets vår.

Elfkungens harpa.

(Från norskan.)

Han säger att Näcken är fri och glad,
Och dansar på kiselstenen;
Men fågeln hör bakom björk och al
Hans hjertas qual
Och vaggar sig tyst på grenen.

När natten börjar sin stilla gång,
Och tystnadens timmar stunda,
Då sjunger han först sin bästa sång;
Hans natt är lång,
Han kan ej hvila, ej blunda.

Han qväder sagta sin kärleksdröm
I qvällens sjunkande lågor;
Och daggen faller som perleström
På sångarn öm,
Som sjunger ur källans vågor!

Han slår på harpan; från dämpad sträng,
De ömmaste ljud då klinga:
„God natt, min ros! till din ljufva säng,
Från skog och äng,
Må ljusalfer gladt sig svinga.

Du andas och glöder så skär och varm,
Och vet ej de qual mig fräta
Jag döfvar min smärta i brus och larm;
Men ack, min barm
Vill aldrig din bild förgäta!"

Kustbon.

Hur' stort är hafvet, stort i storm och hvila,
Jag älskar det!
Hvad djupet bär och hvart dess böljor ila
Är hemlighet.

Fast uti faror och i kamp på vågen
Min dag ses gå,
Den eger fröjder dock och städse hågen
Till hafvet står.

O, hvilka tankar i mitt hjerta röres
Vid hafvets prakt;
Jag af dess stora skönhet djupt hänföres
Och af dess makt,

Af dess oändlighet, dess skatter rika,
Dess vida stråt,
Jag ser dess enslighet, dess lif tillika
Utur min båt.

Då öfver djupets afgrunder jag flyter,
Förnimmer jag
Hur vågen dånar, bränningen vildt ryter,
Och stormens slag.

O, hvilket lif! O, hvilka friska stunder
Jag lefver så;
Min sång tar färg af alla hafvets under,
Och himlen blå.

Ett stilla vemod jag i hågen gömmer
Och någongång,
Då sol går ned och tröttad bölja drömmer
Vid Näckens sång;

Och tärnan slår de sista vingeslagen
På sten vid strand
Och qvällens skymning sakta höljer dagen,
Och sjö och land.

Då knäppas sagta samman mina händer
Och bönen går
Till Herren, som „vårt lif och lycka sänder,“
Han den förstår.

Fiskarns saga.

ch solen sjunker ned en qväll
I hafvets famn så sval,
Och med sitt sista skimmer
Beströr den blåa sal.
Och böljorna de leka
Så tyst vid stenig strand,
Och fiskarn gungar sagta fram
I båten emot land.

O, hvilken klang! han ser sig kring:
Hvad varsnar han väl då?
På vågen ser han Näcken
Sin silfverharpa slå.
Och fiskarn båten stannar,
— Han tjusad är — och lyss,
Han blir så underfull i håg,
Som smekt af sjöfruns kyss.

Förskräckt han raskt till åran tar
Och bort han ror med hast,
Ej Näckens spel, ej hafsfrun
Skall gripa honom fast:
„Ditt strängaspel jag känner,“
Han säger modigt då,
„Till djupet du ej lockar mig,
Hur skönt du spela må!“

Han längre rör — o, hvilken syn!
Han ser på klippan nu;
Hur lockande hon sitter
Den väna hafvets fru.
Med gyllne kam hon benar
Siit långa, fagra hår.
Gud nåde den hon i sin famn
Till älskog lockad får.

Hon ser så ömt på fiskarn ned,
Och ler mot honom huld,
Allt skiner grannt och glänser
Vidt kring — som rödan guld!
Mång ungersven hon dragit
I sina trolska nät;
Hur' med de arma sedan gått
Är djupets hemlighet.

Grip tag i årorna på nytt
Och vänd din staf mot strand,
Ditt „Fader vår“ du bedje
Och ro med kraftig hand;
Då skingras alla syner,
Ej Näcken spelar mer,
Och hafstrun ifrån klippans höjd
I böljan dykar ner.

Fyrtornet.

Se, är det väl blixten, som flammar så klar,
Och snabbt genom molnet styr.
Kanske en komet genom rymden far,
En stjärna, som blänker så underbar,
Som visar sitt skimmer och flyr.

Det tändes ånyo, det flammar igen!
Ett fyrtorn långt borta der står,
Och ljuset, som lyser för hafvets män,
Hvar afton har tindrat och lyser än
Att varsko, der bränningen slår.

Och seglarn derute, på stormande färd
Välsignar det räddande ljus!
Du ensliga vårdkas väl är det värd,
Du lyser den vilsna till hem och härd,
Från böljans oroliga brus.

Så är det med menskan i lifvet också:
I lyckans och solskenets dag
Man ser honom ej, den värfaste då,
Men komma så stormar och mörker uppå
Och ödets och bränningars slag;

Då gripes hans hjälpande hand uti nöd,
Då sökes hans räddande famn;
Välsignelse ger man det fasta stöd
Och tacksamt hela sitt hjertas glöd.
Åt ljuset, som lyser till hamn.

Tvenne blommor.

Hon är ej min, hon är för alla lika
Det fria fältets blomma; alla fika
Att henne äga, henne njuta få;
För mig hon är en främling, ty hon skänker
Sin doft åt alla — ser med ögat blå
Mot alla lika; i mitt sinn' jag tänker
Hon är ej min!

Hon är ej min, ack nej, hon tillhör alla;
Blott när jag henne bryter, kan jag kalla
Den blomman min, — och gömma henne då
Invid mitt bröst; men snart min fröjd försvinner,
Hon vissnar der förr'n dag och sol förgå,
Och jag på nytt med bittert vemod finner:
Hon är ej min!

Men *hon* är *min*, den blomma, som jag vårdar,
Mig kärare än uti rosengårdar
En konungs älsklingblomster för hans blick;
Ty från ett litet frö jag henne närde
Och snart det fröet upp i planta gick;
Och jag tog bort det ogräs henne snärde,
Ty hon var min!

Ja, hon är min, jag ömt vill henne värna
Mot kulen vind; min omsorg ger jag gerna;

Min möda, verksamhet, ja ock min fröjd;
Vid henne har jag fästat, och hon gifver
Åt mig sin fågring, ren i knoppen röjd.
Och för min vård jag rikligt lönad blifver,
Ty hon är min!

Ja, hon är min! min ensamt och allena,
Den lufva doften hos den lufva, rena
Och kalkens fågring, äro blott för mig!
Utaf mitt väsende en del hon blifvit,
En blomsterglädje på min lefnadstig;
Jag ensam henne vårdat, skyddat, drifvit,
Ty hon är min!

Ja, hon är min! jag henne ger åt ingen,
Mitt käraste hon är på jorderingen,
Jag älskar henne — bryter henne ej;
Och då hon vissnande sitt hufvud sänker,
Och tyckes hviska: tack, förgät ej mig!
Jag vårdar henne än, fast tåren blänker,
Ty hon är min!

Hemlängtan.

Mitt hjerta, hur längtar till hemmet du så?
Tyst tanke, som vida vill gå!
Om här man mig bjöd
All kärlekens glöd,
Min längtan ej stillas ändå.

I drömmen jag förs med mitt hjertas brand
Till hembygdens leende strand.
Men drömmen förgår,
Och ensam jag står
Långt, långt från mitt älskade land!

Om, hembygd, jag åter dig såg, vor' jag rik,
Om också en tiggare lik.
Min tanke hon är,
Från fjerran dig när;
Blott *minnet* jag har som relik!

Verlden.

Hon i sin skrud från balen kom
Och skulle dit igen,
Hon fångslad är af verlden,
Och kan ej lemna den!
Hon var så skön i rosor
På bröst, i lockens natt,
Men ren på hjertats unga vår
En liten drifva satt.

Hvem kylde fager blomstergård,
Som stod i knoppning nyss?
Hvem isade dess vårlif?
Jo verldens kalla kyss!
Men dock hon älskar verlden
— Den hennes herre är —
Och dess livré båd' på sin drägt,
Och i sitt bröst hon bär.

Låt icke verldens falska glans,
O barn, dig dära så,
O, kasta bort dess rosor
Med snö och drifva på!
Vänd om till hemmets sköte,
Dess dröm och poesi:
Der är så varmt och rent och godt,
Der är du alltid fri.

Borta bra, men hemma bäst.

„**B**orta bra, men hemma bäst!“ hon tänker,
Och uti ögat glädjetåren blänker,
Då hemmets nejder rörd hon återser.
Då gröna träden hviska liksom vänner
Och lilla foten mjuka gräset känner,
Då hjertat jublar högt och munnen ler.

Hon ser sig kring — i björkens krona glittrar
En lekfull stråle, och en bofink qvittrar
Sin välkomsthelsning med sin enkla sång;
Och bäckens sorl hon hör i dalen nära,
Liksom hon sjelf den jublar högt, den kära,
Och gömmer sig i ystert ras och språng.

Hvad kärare kan oss vid lifvet fästa
Än hemmet, der vi ha' det aldrabästa:
En faders famn, en moders ömma kyss!
Och detta allt hon äger qvar den unga,
Och därför hennes själ vill jubel sjunga
Der nu till hemmets ljud hon står och lyss.

På landet.

På landet, långt från stadens qvalm och strid,
Långt bort ifrån dess tusen tidsfördrif,
På landet, endast der man rätt kan andas;
Ja, riktigt lefva, kan man endast der.
Gå ut och hör hur tusen toner blandas
I arla morgonstund af fåglars här.

Stig upp på bergen, rör dig lätt och fri,
Tillbed naturen — skaparn deruti!
Gå ut i skogen, hör dess friska susning,
Gå ut på fältet — njut af blommors doft;
När då ditt hjerta vidgas af förtjusning,
Fall ned och prisa Gud, du ringa stoft.

Gud ser du uti vågens vackra lek,
Hans röst du hör, än hotande, än vek,
I åskans dån, i sakta aftonvinden,
Uti naturens stämmingsfulla ljud.
Det minsta grässtrå, fågeln gömd i linden,
Allt visar dig din Skapare och Gud!

Och detta lif med all sin djupa frid,
Med all sin oskuld, enkel, skär och blid
Hos landets barn du endast rätt kan finna,
Det härdar kraften, håller själen ren,
Och låter i hans bröst den låga brinna,
Som sprider i hans blick sitt återsken.

Hemmet.

Så löfomkransadt blickar
Det älskade hemmet fram,
Och solen strålar skickar
Dit ned öfver skogens rand.
Hur fönstren som guldkir glimma
I arla morgonens timma
Hur glänser hvar vik, hvar strand,

Och hemmet stilla sänker
Sin bild uti vattnet ner,
Det tycks att böljan tänker
Så tyst i sitt blå och ser
På bilden uti sitt sköte:
„Fast jag huru djupt dig slöte,
Du speglar dig blott och ler.

O, städs jag måste gunga
Dig i mitt klaraste blå,
När sommarvindar sjunga
Och lätt mig krusa också,
Jag måste dig genomglöda
När morgonens strålar röda
De kyssa oss böljor små.“

Fast böljan nödgas sluta
Dig, hem, uti famnen så,

Det tycks som skulle han njuta
Att dig omhulda ändå.
O hem, du älskade, ljuftva,
Jag kan ej den längtan kufva,
Som drager till dig mig så.

Jag ser hur fönstren glimma
Emellan björkarna der
I morgonens arla timma;
De tyckas mig hviska så här:
„Kom hit, här skall du få hvila,
När stormar derute ila,
Härinnanför friden är!

Du får hos mig fredad vara,
Jag bjuder dig mer än guld:
Ett värn mot världens fara
Och ljufvaste kärlek huld;
Ty allt det varma och ljusa,
Som menskohjertat kan tjusa,
Du finner vid hemmets härd.

Fotspår.

Snön hvirflar i tidig morgonväkt,
Det vinter och nordan är;
Af djupa drifvor är vägen täckt;
Men framåt, framåt det bär.

Stanna då, fader! ser du ej nu
Din lille son i ditt spår.
Och fadren stannar: „min gosse du!
I dag du ej följa får.“

Men muntert den lille svarar då:
„I spåren jag följer dig;
Och pappa, det är så lätt att gå,
När du trampar upp min stig.“

Ej barnet vet att i fadrens bröst
En storm i en hast bröt ut:
„Mitt spår alltså, intill lifvets höst
Han följer!“ Så fadren slöt.

„Hvart ledes han utaf spåren sen?
Han vidare tänkte på:
Hvart för jag mitt barn, har fört det ren,
Om framåt det så skall gå?“

Djup bäfvan han känner uti sin själ,
Som hittills varit så död:
„O Gud mig led ifrån ve till väl,
Mig smält i din kärleks glöd.

Han bad, han bönföll med ödmjukt bröst
Och snart han med huggnad får
De orden fram: „barn följ — var tröst,
Ty jag följer Jesu spår!“

På en kär anförvandt's födelsedag.

1879.

ch ägde smycken jag och blommor hjerta,
Jag skulle för din fot dem lägga ner;
Ack! tomma händer här jag; — men ett hjerta
Af kärlek fullt jag dig, du dyra, ger.

Hvad städs du varit för de dina alla
I sjuttifyra år, nog känna de; —
Men hvad för *mig* du varit, kan jag kalla
En tröst, en källa till välsignelse.

Hur ofta, då bekymrad jag dig sökte
För att dig anförtro en bitter sorg,
Du aldrig då min tunga börda ökte,
Men bad mig söka Gud, all kärleks borg.

Och slutligt nu, då du till jul mig skänkte
Ett minne för min lefnads alla år,
Då „Jesu lif“ *) i guld emot mig blänkte
Hvad gaf jag dig igen? — jo — blott en tår.

*) Har afseende på Farrars „Jesu lif“ med titeln i guld-
bokstäfver.

Men dock med denna tår ifrån mitt hjerta
En ödmjuk bön steg upp till Gud för dig:
Må du besparas sorger, oro, smärta,
Må friden följa åt din lefnads stig.

Tack till Anna G.

Tack, Anna, tack för din fagra bild,
För att ditt ord du ej glömde;
Fast här jag ser dig så älskligt mild,
Det är, som vemod du gömde
I hjertats djupaste grund ändå,
I ögats källa, den dunkelblå,
Som sorgsna drömmar du drömde.

Tack för det allvar jag ofta fann
Uti ditt öga, det klara,
För att jag vet du är varm och sann,
Och icke jollrande bara,
Jag haft och har dig af hjertat kär,
Du väna blomma så ren och skär,
Må ständigt du så få vara.

Må Gud dig skydda i alla dar,
Dig ge af lifvet det bästa!
Att lemna hemmet ej var för snar,
Du tids nog hinner dig fästa.
Och när du väljer, välj klokt och väl,
Välj för ditt hjerta och för din själ,
Blott så kan frid hos dig gästa.

Till Mary von S.

Du af mig åstundar „poesi,“
Hjelp Apollo! — här blir bryderi.
Men, på allvar sagdt, jag vill dig fråga:
Lilla Mary, säg, hur skall jag våga,
Då din ungdom ett poem ren är,
Att försöka skrifva verser här?

Runolinna! Det är poesi,
Och du sjelf en blomma deruti;
Akta, Mary, blott dess hjertblad skära,
Sök att ödmjukt med- som motgång bära,
Höj din blick mot himmelen den blå,
Der ett rikt poem du finner då.

Till Hulda.

(Vid hennes vigsel.)

Ett barn i lifvets första vår jag såg;
Likt blomsterknoppen i sin dröm det låg,
Ej veckladt ut ännu, men ljuft i fågring;
Jag tyckte mig från eden se en hägring.

Hvad mände varda utaf dig en dag,
Du sköna rosenknopp? så tänkte jag.
Må himlen hägna dig, du fagra lilla,
Och lifvets flärd engång dig ej förvillla.

Så gingo åren om — en flicka står
Utvecklad der i blomman af sin vår.
Af världens falska glans hon anar föga
Och barnets oskuld ler i hennes öga.

Men i än högre blomsterprakt slår ut
Dess rena själ i kärleken till slut;
Så tänkte jag, och snart var tiden inne;
Att varmt du älskar — älskas nu vi finne.

Din högtidsdag det är; du står som brud,
Står smyckad i din skära, hvita skrud,
I tanken ser jag dig, du barn, du kära,
Och gerna ville jag dig vara nära.

Men jag är nära dig ändå hvar stund,
Och ber för dig ur hjertats djupa grund:
Må alla goda englar dig omgifva,
Och må du lycklig göra, lycklig blifva.

Och finna sällhet vid din makes bröst
Och frid och lycka in i lifvets höst,
Må hoppet le ur tåren, då du stiger
In i ditt nya hem och det inviger.

Till en brud.

1882.

Som flicka du älskligt lekte
med barnen i grannens gård;
Den yngsta af dem du smekte
Och omgaf med modersvård.
Ett barn var du sjelf till åren,
Fast stor du ren heta fick,
Så fager som unga våren,
Som himlen var ögats blick.

Den taflan uti mitt minne
Så klar i sin oskuld står.
Jag tänkte då i mitt sinne,
Du snart in i lifvet går;
Du älskade, ljufva, blida
Med hjerta så godt som guld,
Må ständigt invid din sida
Du finna en fé så huld.

Din kärlek har fäst ett hjerta,
Som älskar dig högst på jord,
Som bjuder dig blommor bjerta
Och namn — allrafrämst i nord!
Och du, gif honom tillbaka
Ur hela din varma själ
Ditt löfte som brud, som maka
Att vårda hans gåfva väl.

Ditt hem, hur det festligt tindrar!
Din högtid i dag det är!
Stor sak om en perla glindrar
I skruden så vit och skär.
Den perlan din moders öga
Dit fälde i smyg helt nyss,
Ett „skrock,“ det betyder föga,
— Tas bort af din faders kyss.

Från hemmet det varma kära,
Gå älskad, gå saknad bort;
Med honom, som står dig nära,
(Står närmast dig innan kort)
Bygg bo, grunda nya riken,
Men glöm ej att lyckan flyr,
Om Herren er Gud I sviken,
Ty Han likväl lyckan styr.

En älskling.

1882.

Jag såg henne, hemmets glädje,
En dansande elfva lik,
Jag såg hennes kind i blomma,
Jag såg henne varm och rik.

Ja, rik på sin oskuld, kärlek,
Och älsklig mot syskon små,
Så vänligt glad emot alla,
„På jorden för god också,“

Men tankarne blefvo tunga,
Och löjet försvann allt mer.
Bland röda rosor på kinden
De hvita sågos allt fler.

Ej mer hon dansade framåt,
Hon helst låg stilla och tyst,
En aning, — en tår, — ett löje —
Männ' engeln ren henne kysst?

Jag såg henne, hemmets glädje,
Nu var hon så hvit som snö,
I doftande blommor bäddad;
Jag sade: är *det* att dö?

Det är ju att skiljas bara
Så lätt ifrån jorden bort,
Ej glömmas, men saknad, älskad,
Få sluta sin värdröm kort.

Sof sött, du älskade, dyra!
Dit lif var en majdag blid.
Sof ljufligt, du älskade kära!
Sof godt i din Herres frid.

Aftonsång.

(Efter norskan.)

Dagen går så snabb och strid,
Dagens barn de ila.
Aftonrodnad bringar frid,
Nattens stjernor hvila.

Lyckan gäcker stora, små,
Leker med guldtärning.
Sällast är att hvila på
En fullbordad gerning.

Knappt de store, minst de små
Storverk här fullbringa;
Viljan ser vår Herre på,
Äfven hos de ringa.

Hur som helst i dagens strid
Lyckans tärning rulle,
Fann blott själen slutlig frid,
Gick det som det skulle.

INNEHÅLL:

<i>De sista</i>	<i>sid.</i> 3.
<i>Att bedja</i>	» 5.
<i>Tron</i>	» 6.
<i>Julstjernan</i>	» 7.
<i>En moders gåfva</i>	» 9.
<i>Kung Karl den 15:de</i>	» 10.
<i>Chopin</i>	» 12.
<i>Då ungrarne spelade Schuberts »Ständchen»</i>	» 14.
<i>Mot begären</i>	» 15.
<i>Ett offer</i>	» 16.
<i>Lifvets vaxlingar</i>	» 18.
<i>Gör godt i tysthet</i>	» 19.
<i>De trenne</i>	» 20.
<i>Vaggsång</i>	» 21.
<i>Under regndagar</i>	» 22.
<i>Skaldens fråga</i>	» 23.
<i>Allt har sin tid</i>	» 24.
<i>Helsning</i>	» 25.
<i>Ensam och allena</i>	» 26.
<i>Flickan till månen</i>	» 27.
<i>Vinterfåglar</i>	» 28.
<i>Lärkboet</i>	» 30.
<i>Leendet</i>	» 32.
<i>Glad som fogeln</i>	» 33.

<i>Elfkungens harpa</i>	sid.	35.
<i>Kusibon</i>	»	36.
<i>Fiskarns saga</i>	»	38.
<i>Fyrtornet</i>	»	40.
<i>Tvänne blommor</i>	»	42.
<i>Hemlängtan</i>	»	44.
<i>Verlden</i>	»	45.
<i>Borta bra, men hemma bäst</i>	»	46.
<i>På landet</i>	»	47.
<i>Hemmet</i>	»	48.
<i>Fotspår</i>	»	50.
<i>På en kär anförvands födelsedag</i>	»	52.
<i>Tack till Anna G.</i>	»	54.
<i>Till Mary von S.</i>	»	55.
<i>Till Hulda</i>	»	56.
<i>Till en brud</i>	»	58.
<i>En älskling</i>	»	60.
<i>Aftonsång</i>	»	62.

